

Odpovědnost státu za škodu

Zákon č. [239/2000](#) Sb. zakládá speciální skutkovou podstatu povinnosti k náhradě škody, která je vázána na záchranné práce, likvidační práce a cvičení prováděná podle tohoto zákona. Vznikla-li škoda v příčinné souvislosti s těmito aktivitami, je ji v souladu s § 30 zákona č. [239/2000](#) Sb. třeba odškodnit podle tohoto zákona, není-li naplněn liberační důvod v podobě způsobení škody či havárie poškozeným. Uvedené ustanovení zjevně bere v potaz, že při řádném plnění povinností podle zákona o integrovaném záchranném systému nelze vyloučit vznik škod, přičemž pokud by byly zatíženy možnými požadavky na jejich náhradu osoby, které zásah provádí, mohly by se zdráhat danou činnost provést, nehledě k tomu, že v zájmu ochrany života, zdraví a majetku či jiných hodnot může být její bezodkladné provedení nanejvýš žádoucí. Zákon přitom povinnost státu nahradit škodu výslovně váže k provádění prací podle zákona č. [239/2000](#) Sb., nikoli k činnosti hasičského záchranného sboru či některé jiné složky integrovaného záchranného systému. V tomto směru je přitom v daných souvislostech třeba přihlídnout i k ustanovení § 19 zákona č. [239/2000](#) Sb., které umožňuje veliteli zásahu nejen nařídít bezodkladné odstranění staveb, ale též vyzvat k poskytnutí věcné nebo osobní pomoci další osoby. Díkce zákona současně nevylučuje újmu způsobenou přivolanou třetí osobou z kategorie škod nahrazovaných podle zákona č. [293/2000](#) Sb. I v případě, že by snad na osobu zajišťující provedení prací nebylo možné pohlížet jako na pomocníka, který za škodu samostatně neodpovídá ve smyslu § 2914 o. z., bude při splnění zmíněných zákonných podmínek dána odpovědnost státu. Stát odpovídá za škodu podle § 30 zákona č. [293/2000](#) Sb. vzniklou v příčinné souvislosti s pracemi prováděnými podle daného zákona i v případě, že byly provedeny třetími osobami podle pokynů velitele zásahu. Jako velitele zásahu § 19 odst. 1 zákona č. [239/2000](#) Sb. preferuje velitele HZS, nicméně v souladu s § 19 odst. 2 se řízení zásahu může zhostit i vedoucí složky, provádějící v místě zásahu převažující činnost.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 22/2023-310 ze dne 26.10.2023)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně: H. Z., zastoupená Mgr. O.F., advokátem se sídlem Č.B., proti žalovaným: 1) J. H., zastoupený JUDr. V.H., advokátem se sídlem Č.B., 2) obec Hůry, se sídlem R., zastoupená Mgr. Š.P., advokátkou se sídlem Č.B., o zaplacení 170.913 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 16 C 34/2017, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 2023, č. j. 7 Co 794/2022- 267, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 8. 6. 2018, č. j. 7 Co 430/2018-122, Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání žalobkyně potvrdil rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 1. 2018, č. j. 16 C 34/2017-95, jímž okresní soud zamítl návrh žalobkyně na přistoupení obce Hůry (nyní 2. žalované) jako dalšího účastníka řízení na straně žalovaného a zamítl žalobu, kterou se žalobkyně proti 1. žalovanému domáhala zaplacení 170.913 Kč s příslušenstvím. Vyšel z okresním soudem zjištěného skutkového stavu, že dne 31. 3. 2015 se v důsledku silného poryvu větru částečně zřítily obvodové konstrukce seníku ve vlastnictví žalobkyně v katastru obce XY. Na místo se dostavil starosta obce Hůry, Policie ČR, Sbor dobrovolných hasičů obce Hůry (dále jen „SDH“) a jednotka Hasičského záchranného sboru z Českých Budějovic (dále jen „HZS“). Žalobkyni se jim nepodařilo

kontaktovat. Po zjištění HZS, že se ve staticky narušeném objektu nenachází žádné osoby, povolal starosta obce na základě dohody osob zúčastněných na zásahu 1. žalovaného, který bagrem strhl nestabilní štítové zdi. Podle odvolacího soudu nebylo jednoznačně zjištěno, zda takový zákrok 1. žalovanému uložil přímo starosta obce, či velitel HZS nebo velitel SDH, nicméně jeden z těchto subjektů mu vydal pokyny ke stržení zdiva. Žalobkyně následně poptala likvidaci materiálu z demolované stodoly, načež od firmy Lumos s. r. o. obdržela nabídku s cenou 170.913 Kč. Žalobkyně pokládá tuto částku za škodu, která jí vznikla tím, že 1. žalovaný měl po stržení štítových zdí bagrem rozdrtit konstrukci krovu s osinkocementovou krytinou, takže krov a střešní plášť nemohou být demontovány a dále využity, ale musí být odborně zlikvidovány, neboť jde o nebezpečný odpad. Žalobkyně v průběhu řízení navrhla přistoupení obce Hůry do řízení na straně žalovaného a současně navrhla změnu žaloby tak, aby povinnost k zaplacení žalované částky byla uložena solidárně žalovanému i obci Hůry. Okresní soud návrh žalobkyně na přistoupení obce Hůry do řízení zamítl a odvolací soud jeho rozhodnutí potvrdil, když uzavřel, že návrhem na přistoupení dalšího účastníka žalobkyně obchází institut záměny účastníků podle § 92 odst. 2 o. s. ř., neboť navrhla přistoupení dalšího žalovaného až před posledním jednáním ve věci, když z provedeného dokazování vyplynulo, že by škůdcem mohla být obec Hůry, která 1. žalovaného použila jako pomocníka podle § 2914 o. z. Odvolací soud se pak ztotožnil i s právním závěrem okresního soudu, že 1. žalovaný jednal při demolici předmětné stavby jako pomocník některého ze zasahujících subjektů (obce Hůry, HZS či SDH) podle § 2914 věta první o. z., tedy jako (nikoli samostatný) pomocník v užším slova smyslu, který byl vázán pokyny starosty obce a HZS, tudíž není ve věci pasivně legitimován. Proto žalobu zamítl.

K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2019, č. j. 25 Cdo 3778/2018-136, změnil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 6. 2018, č. j. 7 Co 430/2018-122, v části výroku I potvzujícího výrok I rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 1. 2018, č. j. 16 C 34/2017-95, tak, že se připouští přistoupení obce Hůry, se sídlem úřadu Na Sadech 155, 373 31 Rudolfov, IČO: 00581351, do řízení na stranu žalovaného. Týmž rozsudkem Nejvyšší soud rozhodl, že rozhodnutí odvolacího soudu se ve zbývající části výroku I a ve výroku II a rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 1. 2018, č. j. 16 C 34/2017-95, ve výrocích II a III zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení. Nejvyšší soud předně poukázal na judikatorní závěry týkající se přistoupení účastníka do řízení ve smyslu § 92 odst. 1 o. s. ř. a neshledal překážky, pro něž by v souladu s požadavky rozhodovací praxe nebylo možné v projednávané věci podanému návrhu vyhovět. Změnil tudíž napadené rozhodnutí tak, že připustil přistoupení dalšího účastníka do řízení. Dovolací soud dále přisvědčil dovolací námitce o předčasnosti závěrů týkajících se aplikace § 2914 o. z. Teprve po prokázání konkrétního obsahu vztahu mezi 1. žalovaným a úkolujícím subjektem by bylo možné kvalifikovat tento právní vztah po právní stránce. Nebylo-li doposud prokázáno, kdo a jakou konkrétní činnost 1. žalovanému uložil provést, jsou předčasné závěry o tom, zda 1. žalovaný jednal samostatně nebo podle pokynů zadavatele, potažmo též závěr, že 1. žalovaný za škodu neodpovídá. Jelikož tímto nedostatkem v právním posouzení byla zatížena rozhodnutí soudů obou stupňů, Nejvyšší soud je obě v příslušném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Okresní soud v Českých Budějovicích následně rozsudkem ze dne 26. 1. 2022, č. j. 16 C 34/2017-242, žalobu zamítl (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky II, III a IV), poté, co na návrh žalobkyně připustil změnu žaloby, aby byli žalovaní k úhradě žalované částky zavázáni solidárně. Vzal za prokázané, že po částečném zřícení obvodových zdí stodoly při náporu větru a následném posouzení jejího stavu rozhodl velitel HZS o jejím stržení. Žalovaný byl pak na místo přivolán starostou obce Hůry na základě jeho dohody s osobami, které se účastnily zásahu, zejména s velitelem zásahu, aby k zajištění bezpečnosti se svým bagrem zbořil nestabilní zdivo. Na místo přivolaný HZS totiž i s ohledem na množství mimořádných událostí ve stejné době nedisponoval potřebnou technikou. Z provedeného dokazování přitom vyplynulo, že dne 31. 3. 2015 byla situace

skutečně mimořádná, vyžadující rychlé řešení a obrovské nasazení zúčastněných. Poté, co v důsledku poryvu větru došlo k prvotnímu poškození už tak zchátralého objektu, hrozilo i nadále zřícení stále stojících štítů, nebezpečnou byla i střecha, jež spadla na zem, dovnitř do objektu a částečně i mimo původní půdorys. Na místě byla řada přihlížejících, objekt byl zcela přístupný na neoploceném pozemku. Nebezpečnost objektu byla prokázána jak fotografickou dokumentací, tak znaleckým posouzením. Poté, co místo opustil HZS s ohledem na další mimořádné události a vzdálil se i starosta, jemuž vítr způsobil škodu na jeho majetku, zůstal na místě SDH, jemuž bylo předáno místo zásahu. SDH měl za úkol zajistit, aby místo nebylo nebezpečné, čemuž odpovídal i pokyn udělený 1. žalovanému. Soud uzavřel, že je nerozhodné, kdo přesně sdělil 1. žalovanému, jaká opatření má provést, neboť šlo o rozhodnutí velitele zásahu tlumočené 1. žalovanému. Žalovaný tedy postupoval podle pokynů velitele zásahu, jednal jako osoba závislá ve smyslu § 2914 o. z., která nemůže nést odpovědnost za případnou škodu, jak tvrdí žalobkyně, a proto není ve sporu pasivně věcně legitimován. Dále soud vyšel z toho, že byť SDH zřizuje obec v samostatné působnosti, je tento sbor jako požární jednotka součástí integrovaného záchranného systému ve smyslu zákona č.

[239/2000](#) Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, přičemž odpovědnost za škodu způsobenou při činnosti integrovaného záchranného systému podle § 2 v souladu s § 30 zákona č. [239/2000](#) Sb. nese stát. V daném případě není pochyb o tom, že došlo k mimořádné události a byly prováděny záchranné a likvidační práce ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a), c) a d) zákona č. [239/2000](#) Sb., přičemž za škodu vzniklou v souvislosti s těmito pracemi odpovídá stát, nikoliv jednotlivé složky záchranného systému, tedy ani obec zřizující povinně SDH. Jelikož ani jeden z žalovaných není v projednávané věci pasivně věcně legitimován, soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Českých Budějovicích následně rozsudkem ze dne 7. 9. 2022, č. j. 7 Co 794/2022-267, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II). Odvolací soud odkázal na skutkové a právní závěry soudu prvního stupně. Zdůraznil, že uvedená stavba byla dlouhodobě v neudržovaném stavu, částečně vyhořela a již v roce 2011 správní orgány žalobkyni vyzývaly k jejímu zajištění. Dne 31. 3. 2015 došlo působením povětrnostních vlivů ke zřícení obvodových zdí a střešní konstrukce, jež po pádu zůstala částečně v původním stavu. Po zřícení stavby zde zasahovala jednotka HZS Jihočeského kraje, Policie České republiky, jednotka SDH a na místo se dostavil i starosta obce. Žalobkyně byla v době události nekontaktní. Protože hrozilo zranění osob nezajištěnými zbytky stavby, bylo velitelem HZS za přítomnosti jednotky SDH rozhodnuto o jejich demolici. Soud prvního stupně tudíž správně přihlédl k § 30 zákona č. [239/2000](#) Sb., podle něž za škodu způsobenou záchrannými a likvidačními pracemi při mimořádných událostech odpovídá stát.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala dovolání žalobkyně, podle níž je dovolání přípustné ve smyslu § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na otázce, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe, i na otázce doposud neřešené. Určující pro posouzení daného sporu je, zda se jednalo o zásah v rámci integrovaného záchranného systému podle zákona č. [239/2000](#) Sb., či nikoliv. Zdůraznila, že zástupci HZS odjeli od uvedeného případu před rozbitím krytiny a krovu, z čehož vyplývá, že k tomuto kroku buď dal pokyn zástupce obce Hůry, nebo jej provedl 1. žalovaný na základě svého rozhodnutí, přičemž ani jeden z nich nebyl k tomuto kroku kompetentní. Nejvyšší soud by se měl vyslovit k otázce (a korigovat vyslovené závěry soudy nižších stupňů), zda lze pokládat činnost starosty, SDH, případně Policie ČR za zásah v rámci integrovaného záchranného systému, ačkoliv jeden z článků integrovaného záchranného systému, tj. HZS, opustil stavbu před rozhodnutím střešní krytinu a krov rozdrtit. Je třeba se zabývat tím, zda starosta obce, jeho zástupce (jenž byl současně velitelem Jednotky dobrovolných hasičů) a zástupci policie ČR byli kompetentní k vydání takového rozhodnutí. Dovolatelka má za to, že právní závěry odvolacího soudu ve vztahu k zásahu integrovaného záchranného systému jsou nesprávné, výjezd skončil po odjezdu HZS a osoby, které na místě zůstaly, nebyly oprávněné zničit objekt ve vlastnictví dovolatelky.

Dovolatelka tedy navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

První žalovaný ve vyjádření k dovolání označil napadené rozhodnutí za správné, zdůraznil, že škoda vznikla při zásahu integrovaného záchranného systému a navrhl, aby bylo dovolání zamítnuto a žalobkyni uložena povinnost k náhradě nákladů dovolacího řízení.

Rovněž druhá žalovaná označila napadené rozhodnutí za věcně správné, zpochybnila dovolací argumentaci žalobkyně a navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl, případně zamítl a přiznal jí náhradu nákladu dovolacího řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou - účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), a lze je mít za přípustné, neboť otázkou, jaké jednání je třeba pokládat za zásah složek integrovaného záchranného systému, za něž nese odpovědnost stát, se Nejvyšší soud za daných skutkových okolností doposud nezabýval.

Podle § 2 zákona č. [239/2000](#) Sb., o integrovaném záchranném systému, se pro účely tohoto zákona se rozumí

a) integrovaným záchranným systémem koordinovaný postup jeho složek při přípravě na mimořádné události a při provádění záchranných a likvidačních prací,

b) mimořádnou událostí škodlivé působení sil a jevů vyvolaných činností člověka, přírodními vlivy, a také havárie, které ohrožují život, zdraví, majetek nebo životní prostředí a vyžadují provedení záchranných a likvidačních prací,

c) záchrannými pracemi činnost k odvrácení nebo omezení bezprostředního působení rizik vzniklých mimořádnou událostí, zejména ve vztahu k ohrožení života, zdraví, majetku nebo životního prostředí, a vedoucí k přerušení jejich příčin,

d) likvidačními pracemi činnosti k odstranění následků způsobených mimořádnou událostí,

Podle § 4 odst. 1 zákona č. [239/2000](#) Sb., o integrovaném záchranném systému, základními složkami integrovaného záchranného systému jsou Hasičský záchranný sbor České republiky (dále jen "hasičský záchranný sbor"), jednotky požární ochrany zařazené do plošného pokrytí kraje jednotkami požární ochrany, poskytovatelé zdravotnické záchranné služby a Policie České republiky.

Podle § 4 odst. 6 téhož zákona jsou složky integrovaného záchranného systému při zásahu povinny se řídit příkazy velitele zásahu, popřípadě pokyny starosty obce s rozšířenou působností, hejtmána kraje, v Praze primátora hlavního města Prahy nebo Ministerstva vnitra, pokud provádějí koordinaci záchranných a likvidačních prací.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. [133/1985](#) Sb., o požární ochraně, jsou jednotkami požární ochrany:

a) jednotka hasičského záchranného sboru zřízená jako jednotka hasičského záchranného sboru kraje, jednotka generálního ředitelství nebo jednotka záchranného útvaru hasičského záchranného sboru, která je složena z příslušníků hasičského záchranného sboru (dále jen "příslušník") určených k výkonu služby na stanicích hasičského záchranného sboru,

b) jednotka hasičského záchranného sboru podniku, která je složena ze zaměstnanců právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby, kteří vykonávají činnost v této jednotce jako své zaměstnání (dále jen "zaměstnanec podniku"),

c) jednotka sboru dobrovolných hasičů obce, která je složena z fyzických osob, které nevykonávají činnost v této jednotce požární ochrany jako své zaměstnání,

d) jednotka sboru dobrovolných hasičů podniku, která je složena ze zaměstnanců právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby, kteří nevykonávají činnost v této jednotce požární ochrany jako své zaměstnání.

Podle § 19 odst. 1 zákona č. [239/2000](#) Sb., o integrovaném záchranném systému, koordinování záchranných a likvidačních prací v místě nasazení složek integrovaného záchranného systému a v prostoru předpokládaných účinků mimořádné události (dále jen "místo zásahu") a řízení součinnosti těchto složek provádí velitel zásahu, který vyhlásí podle závažnosti mimořádné události odpovídající stupeň poplachu podle příslušného poplachového plánu integrovaného záchranného systému. Pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, je velitelem zásahu velitel jednotky požární ochrany nebo příslušný funkcionář hasičského záchranného sboru s právem přednostního velení.

Podle § 19 odst. 2 téhož zákona, pokud na místě zásahu není ustanoven velitel zásahu podle odstavce 1, řídí součinnost těchto složek velitel nebo vedoucí zasahujících sil a prostředků složky integrovaného záchranného systému, která v místě zásahu provádí převažující činnost.

Podle § 19 odst. 3 písm. b) téhož zákona je velitel zásahu při provádění záchranných a likvidačních prací oprávněn nařídit bezodkladné provádění nebo odstraňování staveb, terénních úprav za účelem zmírnění nebo odvrácení rizik vzniklých mimořádnou událostí.

Podle § 19 odst. 3 písm. c) téhož zákona je velitel zásahu při provádění záchranných a likvidačních prací oprávněn vyzvat právnické osoby nebo fyzické osoby k poskytnutí osobní nebo věcné pomoci.

Podle § 15 odst. 1 téhož zákona orgány obce zajišťují připravenost obce na mimořádné události a podílejí se na provádění záchranných a likvidačních prací a na ochraně obyvatelstva.

Podle § 30 odst. 1 téhož zákona stát odpovídá za škodu způsobenou právnickým a fyzickým osobám vzniklou v příčinné souvislosti se záchrannými a likvidačními pracemi a cvičeními prováděnými podle tohoto zákona. Této odpovědnosti se může stát zprostit jen tehdy, pokud se prokáže, že poškozený si způsobil škodu sám nebo způsobil havárii.

Zákon č. [239/2000](#) Sb. zakládá, podobně jako jiné předpisy [k tomu více viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 25 Cdo 3798/2007, uveřejněný pod číslem 74/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní (dále jen „Sb. rozh. obč.“), či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 25 Cdo 4768/2015, uveřejněné pod číslem 72/2017 Sb. rozh. obč.], speciální skutkovou podstatu povinnosti k náhradě škody, která je vázána na záchranné práce, likvidační práce a cvičení prováděná podle tohoto zákona. Vznikla-li škoda v příčinné souvislosti s těmito aktivitami, je ji v souladu s § 30 zákona č. [239/2000](#) Sb. třeba odškodnit podle tohoto zákona, není-li naplněn liberační důvod v podobě způsobení škody či havárie poškozeným. Uvedené ustanovení zjevně bere v potaz, že při řádném plnění povinností podle zákona o integrovaném záchranném systému nelze vyloučit vznik škod, přičemž pokud by byly zatíženy možnými požadavky na jejich náhradu osoby, které zásah provádí, mohly by se zdráhat danou činnost provést, nehledě k tomu, že v zájmu ochrany života, zdraví a majetku či jiných hodnot může být její bezodkladné provedení nanejvýš žádoucí. Zákon přitom povinnost státu nahradit škodu výslovně váže k provádění prací podle zákona č. [239/2000](#) Sb., nikoli k činnosti hasičského záchranného sboru či některé jiné složky integrovaného záchranného systému. V tomto směru je přitom v daných souvislostech třeba přihlídnout i k ustanovení § 19 zákona č. [239/2000](#) Sb., které umožňuje veliteli zásahu nejen nařídit bezodkladné odstranění staveb, ale též vyzvat k poskytnutí věcné nebo osobní pomoci další osoby. Stavební, technické a demoliční práce (včetně stržení

labilních poškozených konstrukcí) omezující možnost vzniku dalších škod a zranění ostatně i podle přílohy 1 Metodické pomůcky Ministerstva vnitra č. j.: PO - 1590/IZS-2003 ze dne 30. 6. 2003, kterou se doporučují zásady pro jednotné rozlišování a vymezení preventivních, záchranných, likvidačních a obnovovacích (asanačních) prací spojených s předcházením, řešením a odstraněním následků mimořádných událostí, spadají do kategorie úkolů, pro něž se přímo předpokládá přivolání dalších subjektů (tedy osob stojících mimo složky integrovaného záchranného systému), které by tyto práce měly provést. Z této výkladové pomůcky, usměrňující činnost složek integrovaného záchranného systému, ostatně vyplývá, že zapojení přivolaných subjektů se uplatní při provádění široké škály likvidačních prací. Je tedy zřejmé, že potenciálně škodu působící činnost (včetně demolice staveb) může být provedena (a tato situace nebude výjimkou) i jinou osobou než příslušníkem složek integrovaného záchranného systému. Dikce zákona současně nevyklučuje újmu způsobenou přivolanou třetí osobou z kategorie škod nahrazovaných podle zákona č. [293/2000](#) Sb. Avšak i v případě, že by snad na osobu zajišťující provedení prací nebylo možné pohlížet jako na pomocníka, který za škodu samostatně neodpovídá ve smyslu § 2914 o. z., bude při splnění zmíněných zákonných podmínek dána odpovědnost státu. Stát odpovídá za škodu podle § 30 zákona č. [293/2000](#) Sb. vzniklou v příčinné souvislosti s pracemi prováděnými podle daného zákona i v případě, že byly provedeny třetími osobami podle pokynů velitele zásahu. Jako velitele zásahu § 19 odst. 1 zákona č. [239/2000](#) Sb. preferuje velitele HZS, nicméně v souladu s § 19 odst. 2 se řízení zásahu může zhostit i vedoucí složky provádějící v místě zásahu převažující činnost.

V projednávané věci nebylo sporu o tom, že došlo k mimořádné události ve smyslu zákona č. [239/2000](#) Sb. a že bylo třeba provést tomu odpovídající záchranné a likvidační práce. U částečně zřícené budovy žalobkyně zjevně probíhaly práce, které směřovaly k odstranění rizik spojených s částečně zřícenou a nestabilní budovou. Akce se účastnilo více složek integrovaného záchranného systému, následně se pak s ohledem na okolnosti vzdalil HZS, tedy složka, jejíž velitel během její přítomnosti na místě prvně velel (v souladu s § 19 odst. 1 zákona č. [239/2000](#) Sb.) a který také rozhodl o nutnosti místo zajistit tak, aby nehrozilo nebezpečí zřícení zbylých částí stavby. Skutečnost, že k destrukci střešní konstrukce došlo až po předání místa k zajištění jednotce dobrovolných hasičů (tedy další složce integrovaného záchranného systému – viz § 4 odst. 1 zákona č. [239/2000](#) Sb. a § 65 odst. 1 zákona č. [133/1985](#) Sb.) a v návaznosti na to ke změně osoby velitele na místě (k určení osoby velitele v případně nepřítomnosti velitele HZS viz § 19 odst. 2 zákona č. [239/2000](#) Sb.), pak sama o sobě nemůže nic změnit na tom, že šlo o práce podle § 30 zákona č. [239/2000](#) Sb., za něž nese odpovědnost stát. Z pohledu znění zákona přitom není rozhodné, provedla-li samotné stržení konstrukce na pokyn velitele třetí osoba (1. žalovaný). Z provedeního dokazování vyplynulo, že 1. žalovaný konstrukci nestrhnul svévolně, na základě svého vlastního rozhodnutí, ale dané práce provedl právě na pokyn velitele zásahu organizujícího likvidační práce k odstranění následků způsobených mimořádnou událostí ve smyslu zákona č. [239/2000](#) Sb. Dovolatelka současně nepřichází s dalšími argumenty, proč by provedené práce nebylo možné podřadit pod speciální skutkovou podstatu náhrady škody obsaženou v § 30 zákona č. [239/2000](#) Sb. a závěr o absenci pasivní věcné legitimace na straně žalovaných by neměl být správný.

Dovolací soud tedy neshledal dovolání žalobkyně důvodným, proto je podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)